

III. rész

Darth Travis Haragja

5. fejezet

Wayland Fogságában

Néhány szakadt ruhadarab és egy működésképtelen fényszablya, mindössze ennyije maradt az egykori Sith nagyrnak a Wayland dzsungeljei közt töltött negyedik hónapja végére. Persze a sárgásan izzó tekintetét borító bosszúvágy kivételével. S minden valószínűség szerint már csak ez tartotta őt életben. Hiszen már hetek óta nem ehetett és hosszú napok óta nem olthatta szomját rendesen, itt egyszerűen semmi sem volt egy rakás számára mérgező növények hajtásai, valamint borzalmas fenevadak sokaságának kivételével.

S hiába keresgélt már hónapok óta, még egy, a völgyben elterülő buja erdőségben kígyózó patakot sem talált, ahogyan semmilyen értelmes létformára utaló jelet sem, pedig e planéta elméletileg nem egy otthonául szolgált, ezen felül számos más faj is betelepült már ide az idő kiszámíthatatlan kerekeinek látszólag megállíthatatlan forgása közepette.

Úgy tűnik Wayland létező legelhagyatottabb dzsungelének a legbarátságosabb tájára sikerült érkeznie, s jelenleg annak is a legádázabb részén tartózkodott. Ennek ellenére még mindig életben tudhatta magát, még most is lélegzett ott, ahol más már rég meghalt volna.

Élelemszerzés szempontjából egyedül a néhány kisebb vad ivadéknak elejtése szolgált megoldással, de sietnie kellett, hogy az anyaállat ne kaphassa el idő közben, melyet ereje teljében még könnyűszerrel megállíthatna, de most, az éhhalál küszöbén már menni is alig van ereje. A nyers hústól pedig jóllehet összeszedett valamit.

Mivel már merőben más tüneteket is tapasztalt a tüdőgyulladásából fakadó folytonos köhögése kivételével, melyet a bolygó ezen táján elméletileg szinte folytonos, mégis csak pár naponta esedékes esőzéseknek köszönhet, s egyúttal ez jelentette számára a vízszerezés egyetlen lehetőségét is a zöldellő, mégis zord környezetben.

De már ő is érezte, hogy fogytán az ereje, ha ez így megy tovább már csak pár napig, vagy talán egy hétig húzhatja, mielőtt végleg feladná szervezete. Akkor pedig itt fog meghalni egyedül, egy olyan helyen, melyet mostanra már még egy könnyed tréfa keretében sem nevezne otthonosnak, vagy épp szemet gyönyörködtetőnek.

Hiszen merőben más hely volt ez Nar Shaddaa-tól, a bolygótól, ahol meglátta a napvilágot, a galaxis egyetlen zugától, melyet otthonának nevezhet. A világot, ahol azon szerencsések közé tartozhatott, kik elkerülték a szolgasorsot és a saját hájukon úszó huttok csak keveset zargatták őket, egészen egy bizonyos napig, amikor is mindent, még a pusztaságát is el akartak venni tőle. De akkor már elég erős volt, hogy kitörhessen.

Megvolt az ereje hozzá, hogy felülkerekedjen a zsoldosok rengetegén és a hosszas menekülés közepette még az utána küldött fejedelmek hajóját is elköthesse, örökre maga mögött hagyva otthonát. Viszont ahhoz már nem volt elég erős, hogy megmenthesse szüleit, barátait, kiket az a szörnyeteg azonnal lemészárolt, amint értesült szökéséről.

Egy 14 éves twi'leknek nem volt valami sok lehetősége egy olyan hajó fedélzetén, melynek már az induláskor apadóban volt üzemanyagkészlete. S ki tudja mi történt volna, hova vetette volna a sors, ha akkor nem találkozik egy férfivel, ki nem csak kihasználni akarta, legalábbis ő akkor ezt gondolta, mikor Gaius megengedte, hogy mellé szegődhessen. Azonban hamar rá kellett jönnie, hogy kezdettől fogva átverte.

Lehet, hogy képességeit felismerve mélyebben is bevezette az Erő használatába, valamint páratlan tehetségű vívót faragott belőle, de nem másért, hogy egy napon hasznot húzhasson ezen képességekből. Amikor is egy régi ellenfelével akart ismételtelen szembenézni és őt küldte be, hogy elsőként nézhessen vele szembe, de mindössze csalétekként, nem másként. Ő csak figyelemelterelésül szolgált, miközben Gaius kirámolta a férfi tárházát.

Őt pedig magára hagyta.

De már mindegy volt a múlt keserű emlékein sajnálkozni, most itt volt, és egyre nehezebb léptekkel próbálta átküzdeni magát az egyik, a hatalmas fák vastag gyökerei által övezett árkon, melynek talaján apró, rovarszerű lények sokasága nyüzsgött. Egy pillanat erejéig fel is

ötlött neki, hogy esetleg meg is ehetné azokat, de hamar elhessegette a gondolatot, ahogyan sikerült a túloldalra vetnie magát az egyik göcsörtös indába kapaszkodva. Jól tudta, hogy amit nem ismer, nem is fogyaszthatja el, mivel az könnyen az utolsó étkezése lehet.

És talán ez is jelentette a legfőbb problémát, még sosem vetette a sors ehhez fogható környezetbe, fogalma sem volt róla, hogy mégis miféle teremtmények élnek errefelé. És most úgy érezte, hogy bárhol máshol könnyű szerrel életben maradhatna, e planéta kivételével, melyet már mindennél jobban meggyűlölt az itt töltött idő alapján, melynek tartamáról már rég megfélekedezett. Ha jól emlékszik a hatvanharmadik napnál – valójában a hetvenhatodik volt az – vesztette el a fonalat, de ha saccolnia kellene már egy évnél is többet mondana.

Azonban egy ismerős érzés uralkodott el rajta elmélkedése közepette, mintha már járt volna itt, mintha már korábban is átküzdötte volna magát azon a bizonyos árkon. Talán csak körbe-körbejárkált volna mindvégig? Már ennyire legyengült volna, hogy még ennyire sem láthatta át az Erő útmutatását?

Legutoljára Hyporin érezte magát ilyen elveszettnek, azon a bizonyos napon, mikor magára hagyta mestere, mikor tudatosult benne, hogy elárulta őt, miközben a feje felett elsuhanó hajójukat figyelte a megannyi felé meredő sugárkarabély közt állva és azt kívánta bárcsak ez ne történt volna meg, s talán még mindig ezt kívánja.

De akkor biztosan ezt akarná a nap minden egyes pillanatában, ha azután, hogy kénytelen volt leereszteni kardját, majd pedig láncra verték, mint egy közönséges kutyát, nem old kerekét, az azt követő napon, épp mielőtt egy rendes cellába zárhatták volna, ahonnan már nem tudott volna kiszabadulni néhány ügyes mozdulattal és egy elmetrükkel.

Akkor most a duros alázasatos szolgálói közé tartozna, akikkel szó szerint tesz azt, amihez csak kedve szottyán. Viszont nem így történt, aznap kiszabadult és elmenekült, egészen a legközelebbi csillaghajóhoz verekedve magát a felé záporozó lézernyalábok közepette, majd annak fedélzetére érkezve végzett annak legénységével és kelt útra a mindenségben.

Aznap rájött, hogy csak akkor maradhat életben, – hiszen a szolgálét minden, csak élet nem – ha a sötét énye egyre susmorgó hangjaira hallgat a fejében, mely erőt ad neki a túléléshez és kizárja magából jó énjét, ki kedves, értelmes lánnyá tette, de visszafogta. Meggátolta abban, hogy teljes erejéből küzdhessen, hogy minden adódandó lehetőséget kihasználhasson a pusztá léte érdekében. Mely mindig is a legfontosabb volt számára.

Márpedig egy szökött tizenéves rabszolga számára csak ez az egy út létezett, máskülönben élete végéig egy hájas hutt ágyához láncolva találja magát, mint megannyi a Hyporin megismert társa, akik közül néhányan még tán ennél is rosszabb sorsban részesültek.

Onnantól kezdve már jóval simábban ment az élete, a benne lakozó sötétség hangjának köszönhetően, ha nem is mindig a helyes, de számára a legkifizetődőbb döntéseket hozhatta, melyeknek köszönhetően hamar megszűnt pitiáner zsoldos lenni és az évek során könnyedén mászhatott fel a ranglétrán, melynek szinte minden egyes fokán megfordult már.

Volt már tolvaj, zsoldos, fejtáncos, sőt, még hadúr is mielőtt végleg kitörhetett volna a múltja által számára még akkor is kényelmetlen életformából és egy új, merőben más életet választhatott, amint társaival sikeresen leszámoltak egy admirálissal, majd velük is végzett, s ezzel ő lehetett a teljes flottájának jogos birtokosa. Legalább is az katonáknak ezt kellett zengenük, ha csak nem unták már életüket. Attól a naptól kezdve már eldöntött sorsa.

Már Sithnek nevezhette magát.

Igaz, kiskorában mindig is Jedi akart lenni, fellépni a bűnözés ellen, vagy véget vetni a szolgaságnak, hogy egyszer ténylegesen béke és igazság lehessen a galaxisban. De úgy tűnik, ezek csak egy 14 éves kislány vakmerő ábrándjai voltak, aki élte legnagyobb próbatételeként tekintett az otthonáról, vagy a Hyporiról való menekülésre.

Vagy arra a bizonyos napra, amikor is már régóta – hosszú évek óta – minden jól haladt, talán már túlságosan is régóta. A napra, amikor is élete folyamán először találta szemben magát Darth Travis-al, és szerezte a hasán kereszt irányban húzódó sebhelyet.

Akkor még azt hitte, ezek voltak életének legmeghatározóbb eseményei, de most már jól tudja, hogy egyik sem fogható ehhez, most nem egy pusztán aprólékos, vagy egy emberfeletti megpróbáltatások által tűzdelte hétről volt szó, hanem egy kész örökkévalóságról, melynek minden egyes napja olyan kegyetlen meglepetésként tartogatott számára ez idáig, hogy még a mentőkabinja becsapódásának viszonylag sértetlenül való túlélése is eltörpült mellettük.

Csoda volt, hogy még élt.

Amely a jó szerencsén kívül számos más dolognak is köszönhető volt, de mindközül is a szemeiben még mindig hevesen lobogó tűz volt az, melynek ezt leginkább köszönhette. Az vágnak, mi most soha nem látott akaraterőt szolgáltatott neki a túléléshez, a tudathoz, hogy még nem halhat meg. Nem amíg nem végzett egy bizonyos személlyel, az emberrel, ki ide jutatta a világ tán legkegyetlenebb környezetébe. És fizetnie kell érte.

Ekkor a nehéz, éles felületű kövek által szabdalta, nagyrészt sár által borított ösvényen való baktatása közepette egy szürkés fémfelület csillogása törte meg gondolatmenetét, melyet a szeme sarkából pillantott meg, majd irányozta felé szemeinek immár reménytelen pillantását és ezúttal nem kellett csalódnia, végre megtalálta, mit oly régóta keresett már.

Rálelt egy másik mentőkabinra, ugyanis az övé annyira összeroncsolódott a becsapódás pillanatában, hogy tönkrement a jeladója, ezért még csak segítséget sem remélhetett itt léte alatt. Társai már minden bizonnyal rég halottnak hiszik, és ha keresték is hónapokkal ezelőtt feladták már. Ami azt jelenti, hogy az a gazember azt hazudhatott, amit csak akart a végzetes pillanatot követően. De csak jusson ki innen, akkor a saját vérebe folytja majd bele a tettéért.

Ahogy már annyiszor elgondolta a bosszú pillanatát, a napot, amikor ismét elfoglalhatja méltó helyét a Sithek közt, szinte minden álmatlan éjjel ezen töprengett, ezen röpke ábrándját élte át újra és újra gondolataiban. Túl sokszor, hogy elmaradhasson, ennek meg kell történnie, különben értelmetlen volt eddigi küzdelme a vadak sokasága közt s ekkorra már csak méterek választották el a mentőkabintól, melyre már tökéletes rálátása nyílt a sűrű rengeteg dacára.

Maga a kabin teljesen üresen állt, bizonyára véletlenül szabadulhatott el a csata közepette, amely már oly sokszor előfordult a lézéráradat közepette ezernyi izzó fémdarabra szakadó csillagrombolóknál. A kicsiny életmentő alkalmatosságot körülölelő növényzetből eltekintve már hosszú hónapok óta így hevert, hiszen már a földet éréskor kivájt humuszban is zöldellő növények gyökereztek és csíráztak, ő maga is alig tudta beküzdeni magát.

Most legalább sikerült elkerülnie a masszív duracélajtót körülölelő, zöldes-barnás színű, csalánszerű növényekkel való érintkezést, melyek már oly sokszor összecsípték bőrét, jókora véres keléseket okozva, mert Wayland e még talán jelenleg is felfedezetlen istencsapásai ezerszer rosszabbak voltak annál, egyedül a felépítésük hasonlított valamelyest.

A meglehetősen szűkös kabinba való belépésekor az első dolga volt a jeladó aktiválása, melyet most egy megnyugtató pittyogás jelzett számára, egy kékesen felragyogó fényjelző örömteli látványának kíséretében. Most már csak némi idő kérdése volt, hogy a jel eljuthasson valakihez, tehát nemsokára már úton lesz a segítség, melyet már szinte epekedve várt.

Neki csak annyit kell tennie, hogy kitart a pillanatig, amikor is néhány zsoldos vagy egyéb törvényen kívüli – hiszen azok jártak leginkább erre felé – idetalál egy újabb préda begyűjtése érdekében, majd pedig lesújt rá az Erőben lakozó képességeinek még most is erélyes tárházával, véget vetve életének és megszerezve úralkalmatosságát. Ahol már bizonyára talál némi ételmet és vizet, s akkor régi erejét visszanyerve állhat majd bosszút a történetekért.

Kilépve a kényelmetlenül szűkös helyről, egy garral morgása hallatszott mögüle.

A létező legveszélyesebb fenevadé, mellyel valaha is találkozott itt léte alatt. És most szép lassan hátra fordulva egy két méter hosszú, sűrű bundával takart hatalmas fogakkal és karmokkal ékeskedő teljesen kifejlett bestiát pillantott meg sárgásan izzó szemeinek félelemmel teli pillantása kíséretében, hiszen a múltkor is csak alig szökött el egy hasonló méretű állat elől, pedig akkor nyílt terepen volt. Most nem volt hová menekülnie.

S amint észbe kapott volna a bestia már szélesre tátott állkapoccsal ugrott feléje, miközben nyála csak úgy csorgott iszonyatosan éles fogsoráról, mellyel megannyi kisebb és nagyobb állat életét kioltotta már, viszont Aleya nem volt egy közönséges vadállat, még most is tartogatott néhány trükköt ellenfele számára. Mint például a most útjára indított erőlkést, mellyel a fenevadat szándékozott volna félre lökni, hogy egérutat nyerhessen.

Azonban ez még csak fel sem tartóztatta az állatot, a twi'leknek egyszerűen már nem maradt elég ereje, hogy szembe szállhasson vele, pedig érkezésekor, még ereje teljében oly könnyedén végezhetett volna vele. Most viszont kénytelen volt sarkon fordulni és a mentőkabin belseje felé venni az irányt, ahová már nem fért bele a fenevad.

Legalábbis nem teljes egészében, ugyanis ha fejét nem is tudta rendesen bedugni a szűk nyíláson, a megannyi éles karommal ékeskedő mancsa még könnyedén befért, s most ekképp próbálta meg kirángatni újdonsült zsákmányát, először is a nő hátába mélyesztve hosszú, tü éles karmait. Ki a földre rogyott fájdalomában egy keserves ordítás közepette, de sikerült a kabinban maradnia, viszont az állat azonnal taktikát látszott váltani.

Hiszen most vöröses bőrű twi'lek combjára irányozta következő erőteljes csapását, melybe karmait belemélyesztve már elég erősen kapaszkodott belé, hogy egy határozott mozdulattal ránthassa ki onnan, majd felkészülhessen a kínjai közepette vonagló ellenfele életének nem túl gyors kioltására, hiszen ez a faj élve szerette fogyasztani áldozatait.

- *Hát ennyi lett volna?* – visszhangzott Aleya gondolataiban, mikor már látta, hogy az állat hozzálátni készül lakomájához. Nem épp ilyen halált képzelt magának több hónapnyi kemény küzdelem után a siker küszöbén, de legalább a végéhez közeledett fájdalommal teli élete.

- *Nem! Még nem halhatsz meg!* – szólalt meg ekkor a lelkében lakozó sötétség hangja, mint mindig, mikor az élet és a halál közti ingatag ösvényre készítette a sors. A jó énje valahogy sosem kívánt felszólalni ilyenkor, az mindig is megbékélni látszott az élet fonalait mozgató természetfeletti erővel. Ha rajta múltott volna már Nar Shadaan véget ért volna élete.

- *Addig nem, amíg nem számoltál le vele! Neki bűnhődnie kell!* – zengte a hang rendületlenül a fejében. - *Vagy talán hagynád, hogy csak úgy megússza az egészet? Hagynád, hogy te itt pusztulj kínjaid közepette, miközben ő dőzsöl a jólétben és azon csaták élén küzd, melyeket most neked kellene vezetned? Ily könnyedén feladnád?* – ha valami, akkor ez megtette a hatását, olyan mértékű indulattal töltötte el, hogy abból már könnyedén meríthetett erőt a puszta létéért vívott harcának közepette.

- *Soha!* – kiáltotta el fennhangon, majd az Erő haragos szikrái kezdtek záporozni sebekkel borított ujjaiból az életére törő bestia felé, mely már csak egy szempillantásra volt attól, hogy kitéphessen belőle egy jókora darabot. S a szikrák ugyan közel sem voltak elég erősek ahhoz, hogy kiolthassák az állat életét, bőven elég fájdalmat okoztak neki, hogy meggondolja magát.

És nyüszítő hangja közepette iramodjon meg a másik irányba, vissza sem nézve eddigi zsákmányára, ki most nem győzött hálálkodni sötét oldalának, mely ismételten erőt adott neki a túléléshez. S ez volt az, mit a jólétben úszkáló Jedik nem értettek, nem is érthettek meg. Hogy vannak, kiknek nem volt választásuk, mint az Erő sötét oldalát válasszák.

Akik mindössze ennek köszönhették életüket és útjuk folyamán megannyi sajnálatos esemény következett be, melyek a lét e gonosz és hataloméhes formájához láncolták őket. Hiszen Travisnak a saját tanítványát kellett megölnie. Mégis hogyan mehetett volna vissza a Jedikhez mindazok után, mire Plagueis kényszerítette?

És a lánya, Lizara mihez kezdhetett volna a folytonos menekülése közepette, ha elég erős akart lenni, hogy ne lőjék agyon egy félre sikerült akció folyamán? Mely már több tucatszor be is következett volna, ha nem választja apja tanítását, kire mindig is a példaképeként tekintett. Ez volt az, mit a mostani Jedik már nem vettek figyelembe.

Akik most csak döbbenet bámulják mit szabadítottak magukra, amikor is megbolygatták a peremvidéket a nagyszabású hadműveleteikkel, a Sith táptalajának elpusztítására törekedve pedig nem hagytak nekik választást. Az oroszlán kénytelen volt kimenteni barlangjából, hogy kiűzhesse a betolakodókat, ha kedves volt neki az élete.

S ezért volt most a háború, a túlélésért.

A twi'lek azonban újabb problémával szembesült, győzött ugyan, de súlyos árat kellett fizetnie érte. Hátát és combját most mély, véres sebek borították, melyek egyértelműen túlmutattak azon a szinten, melyet még rendbe tudott hozni az Erő segítségével, hiszen a lábán húzódó három mély vágásnak köszönhetően most még fel sem tudott tápáskodni.

Nem is tudta, hogy meddig feküdt ott, a sáros talajon magatehetetlenül, az idő közben eleredő heves zápor közepette, melynek hosszúkás esőcseppjei most sorra záporoztak finom, sebekkel tarkított bőrére, finoman lecsorogva annak felületén, a talajt vörösre festve vérével, mely csak egyre ömlött nyílt sebeiből, mígnem minden elsötétetni látszott körülötte.

Már nem volt szó, mi megmenthette volna életét, mely elég erőt adhatna egy újabb magasztos tett végrehajtásához, túl súlyosak voltak már sérülései és túl gyöngye volt már szervezete. Hiába volt bármilyen erős és kitartó, bármennyire is eltökélt bosszúja által vezérelve, neki is meg voltak a korlátai, s most elérkezett a pillanat, amikor már szervezete nem bírta tovább a sorozatos megpróbáltatásokat. És minden sötétségbe borult körülötte.

Hevesen cikázott az iszonyatos erejű lézerek áradata Wayland zöldellő világa felett. Három csillagromboló, öt köztársasági cirkáló ellen, nem volt ez épp kiegyenlített felállás, de nem is kellett annak lennie. A galaxis ezen felén már csak elterelésként szolgált mindennemű hadművelet, hogy a Köztársaság egyre fogyó armadáinak a lehető legnagyobb részét köthessék le, ezzel elősegítendő Travis erőinek a Denon felé való előrenyomulását.

Eddig minden a terv szerint haladt, harcba szálltak az ellenséggel egy, az itteni frontvonal közelében fekvő, védelem szempontjából mégis hanyagolt, félre eső sárgolyó felett, ezzel arra készítetve az ellenséget, hogy a szűkös tartalékaikat a galaxis másik fele helyett ezen apró, szinte jelentéktelen rendszereken belüli örködésre fordíthassák.

Az átmenetileg Aleya parancsnoksága alá helyezett romboló, a Starfury elhárító mezeje azonban hirtelen levált, a tervezettnél hamarabb omlott össze a megannyi csillaghajó ösztüze hatására, tehát eljött a visszavonulás ideje. Viszont még mielőtt a twi'lek kiadhatta volna a parancsot, hatalmas robaj visszhangzott keresztül-kasul a hajót masszív burkolatán.

- Köztársasági kullancshajók! – hallatszott az egyik tiszt kiáltása a helyiségből, mialatt az ellenség képzett harcosainak egész áradata kezdett a fedélzetre özönlani. Úgy tűnik, most nem elégszenek meg pár megtépázva visszavonuló hajóval, melyek rövidesen újra lesújtanak rájuk. Az admirális egy működőképes csillagrombolót akart, hogy javíthassa esélyeit.

- Szóljon a kommandósoknak, hogy tartóztassák fel őket – jelentette ki Aleya mintha mi sem lenne egyszerűbb, hiszen képtelenség, hogy elég katona szálljon át a hajó elfoglalásához. Ez is csak egy volt a köztársasági admirálisok megannyi légből kapott terve közül, melyekkel kétségbeesetten próbálták a javukra fordítani a háború ingatag mérlegét.

- Kezdjék meg a visszavonulást!

Viszont mégis volt egy dolog, melyre nem számított, egyetlen már szinte magától értetődő tény, mi elkerülte figyelmét és négy hosszas hónapon keresztül rágta magát e miatt feneketlen bosszúvágya közepette, mégpedig Darth Sevalis jelenléte. Egész idő alatt abba a kellemes

hitbe ringatta magát, hogy a nagyúr csupán azért kísérte el zászlóshajójával minden egyes bevetés alkalmából, hogy tanulhasson tőle, a harcmező nagy mesterétől. De csak most, e végzetes napon, tudta meg, hogy mennyire elvakította ez idáig önteltsége, hogy milyen bolond volt, mikor szinte már beleringatta magát e tévhitbe.

- Az Ethalion célba vett minket! – hallatszott ez újabb tiszt szava, mely valamennyijük vérért méltán fagyasztotta meg vénáikban. A Sith rombolója most egyenesen feléjük fordította roppant erejű fegyvereit, ugyanis elérkezett a Sevalis által várt pillanat. Ma végre bármiféle büntetés, vagy baljós következmény nélkül számolhatott le a neki szánt helyen oly régóta pöffeszkedő admirálissal. S nem habozott kihasználni a lehetőséget.

A masszív turbólézer ágyúk először a hajtóműveket vették célba, nehogy elmenekülhessen áldozata, ezzel még éppen, hogy elég idő maradt Aleya számára, hogy a mentőkabinok valamelyikéhez verekedhesse magát, a legénység számos tagjával egyetemben.

Viszont a zöldesen izzó, egyre csak hevesebb lézéráradat már félúton tépázni kezdte a Starfury hajótestét, mely heves rázkódás közepette adta meg magát és szakadt ketté, mikorra a twi'lek is elérte a már csak kevés fedélzeten maradt kabin valamelyikét, ugyanis jócskán meggyült a baja a még most is a fedélzeten tartózkodó köztársasági katonákkal.

Ráadásul az egyik utolsó eldördülő lövés egyenesen fénykardját érte, mely most heves szikrák közepette adta a nő tudtára, hogy már nem fog vele valami sokat érni odalent, de mégis magával vitte, hátha sikerül megjavítania valahogyan, majd az utolsó pillanatban vettette be magát a már a harc közepette kiszemelt kabinba és hagyta el vele az épp ezernyi apró darabra hasadó hajótestet. Sevalis bizonyára csak ekkor fújt visszavonulót.

A nőnek nem sok emléke maradt a földet érés keserédes pillanatától, mindössze annyi maradt meg, hogy a felismerhetetlenségig összeroncsolódott kabinban tért magához egy jókora fejfájással, de csodával határos módon – vagy talán az Erő idő közben magára borított oltalmának köszönhetően, melynek már valósággal mestere volt – többé-kevésbé épségben volt. Legalábbis nem volt olyan sérülése, mit ne tudott volna rövidesen helyre hozni.

Ekkor a sötét énjének szólítása vetett véget visszaemlékezésének.

- Nem halhatsz meg! Nem, amíg Sevalis életben van! – ennek elhangzásakor magához tért hosszas rémálma után, de már nem Wayland sáros talaján feküdt, egy fémes, szürkés falak által övezett helyiségben volt egy kényelmes ágyon, legalábbis mostanra már ez is annak volt nevezhető az erdőség fainak merev törzsei után, hol eddig álomra kényszerült hajtani a fejét.

Egy csillaghajón volt, mint ráeszmélt, ahogy kipillantott a parányi úralkalmatosság lekerekített sarkú ablakán a csillagok ezerszámra cikázó áradatát megpillantva szemeinek zöldesen ragyogó pillantását. Hiszen nem tudta hol van, fogalmas sem volt róla, kinek az ágyán hever most. Tehát jobb, ha elfedi igazi énjét s valami másnak álcázza magát.

A lábába hasító éles fájdalomnak köszönhetően már előre tudta, hogy innen még egy ideig képtelen lesz feltápászkodni, viszont felülni már fel tudott a hátán húzódó sebek ellenére, melyeket meglepő módon gondosan bekötözve talált, s már koránt sem fájtak annyira, mint amikor szerezte azokat, s ez újabb kérdéseket vetett fel.

Hiszen ha zsoldosok, csempészek, fejtámadók, vagy egyéb banditák karmai közt lenne, akkor koránt sem részesült volna ilyen alapos ellátásban, hisz őket nem igazán érdekelte, hogy milyen állapotban is vannak az általuk elhurcolt és kifosztott szerencsétlenek. Tehát ők nem lehettek. Bárki is mentette meg idő közben élve és jó egészségben volt rá szüksége.

Ez pedig egyedül a rabszolga kereskedőknek volt érdeke valamelyest, hogy minél többet kaszálhassanak áldozatukon, de ezzel sem stimmel valami. Akkor, ha nem is egy zárkában lenne, biztosan őrizné valaki, nehogy meglógnon e heti betevőjük biztos forrása, éppen ezért teljesen tanácstalan volt megmentői kilétével kapcsolatban, már ha többen voltak.

Viszont a közeledő léptekből ítélve hamar választ kap majd kérdésére.

- Örülök, hogy felébredtél! Már kezdtem azt hinni, hogy sosem térsz magadhoz – közölte szelíden a helyiségbe belépő twi'lek, felé irányozva szemének kékesen ragyogó, örömteli pillantását. Aleya eleinte gyanakodva mérte fel tekintetével a lányt, akit olyan húsz év körülire becsült, de semmiképp sem lehetett több huszonötnél.

- Köszönöm, hogy megmentettél – felelte Aleya egy, a valódi énjétől teljesen idegen mosoly keretében, de mégis csak így illett ilyenkor. A twi'lek kék bőrrel fedett arcának kedves vonásaiból ítélve jó kezekben volt arra az időre, amint végre ismételten talpra állhat majd. Azonban ekkor rá kellett jönnie, hogy ismételten bolond volt bízni a megérzésében.

Szemének pillantása azonnal riadttá vált, amint megpillantotta a lány övéhez csatolt fénykardot, azonnal összeállt neki a kép. Az életét épp egy jedi mentette meg. Amiben csak egyetlen aprócska, teljesen érthetetlen dolog volt. Mégpedig, hogy miért tette ezt esküdt ellensége, amikor oly könnyedén végzik ki egymást párbajaik végeztével? Mindössze egyetlen módon vált ez lehetővé, mégpedig, ha a fiatal lovag még nem volt ennek tudatában.

De hogyan lehetséges ez?

- Ne félj, nem bántalak – suttogta a Jedi szelíden, a vállára téve a kezét. Kizárt, hogy ezt megtette volna, ha tudatában lenne igazi valójának, tehát mégis megtörtént a lehetetlen, melynek most lehetséges okain rágódott, miközben a lelkében lakozó félelmet próbálta leplezni valamelyest. De nem úgy tűnt, mintha váratlan segítőtje olvashatná a gondolatait.

Tehát túl gyenge volt hozzá, hogy bele láthasson lelkébe, így már kezdtek összeállni a dolgok valamelyest, valamint egy újabb, igen megnyugtató tény is körvonalazódott a Sithben: a lány nem lesz ellenfél, ha ismét talpra áll. De mégis hogyan tudott elsiklani a fényszablya felett, melyre minden bizonnal rá kellett, hogy akadjon? És mi van Rendje hivalkodó, sötét öltözetével, melyet már oly régóta viselt? Egyáltalán most milyen történettel álljon elő?

- Rabszolga vagy? – hangzott el a kérdés, mellyel már szinte nem is tévedhetett volna nagyobb, de ez egy újabb felismeréssel párosulva már tökéletes ösvényt szabott Aleya számára. Melyet még múltja is tetézni látszott jelen helyzetében.

- Igen – felelte a sith, szemrebbenés nélkül. Mostanra jött csak rá, hogy már annyira megkopott, szakadtassá vált öltözete, hogy lehetetlenség volt azt megkülönböztetni egy hétköznapi táncos lány hónapok óta a zord környezet által foszladozó ruhájától. Viszont a fénykard leplezéséhez még most sem volt ötlete.

- Ahová megyünk nincsenek szolgák, szabad leszel – nyugtatgatta a lány, semmit sem sejtve. Nem minden jedi értesült minden egyes jelentélen ütközetről errefelé, valószínűleg fogalma sem volt róla, hogy itt valaha is megfordultak seregeik. Éppen ezért a szökött rabszolga jóval valószínűbb feltételezés volt egy odalent rekedt Sith nagyúrhoz képest. – Okos húzás volt ellopnod a gazdád fegyverét, én sem cselekedtem volna másképpen – a Jedi naiv elméjének újabb baklövése ismételten tökéletes fedőszövegnek ígérkezett.

- Sosem jutottam volna ki nélküle – felelte látszólag keserű hangnemben, innen már a gyermekkori tapasztalatainak felhasználásával már könnyedén szöhetett egy szinte tökéletes történetet, mellyel már minden logikai buktatót mellőzhetett.

- Látom, nem csak segítődként szolgált utadon – közölte a Jedi a hasán húzódó hegre mutatva, melyen már oly sok év elteltével is tisztán látszott, hogy fényszablya okozta.

- Nem voltam egy mintaszolga, sokszor próbáltam már kereket oldani – felelte miközben úgy tett, mintha fájdalmas emlékekre gondolna vissza a régmúltból. Mostanra tán még Travisnál is nagyobb mestere volt az ilyesfajta megtévesztésnek.

- Megértem, bár nekem nem volt részem ehhez fogható szörnyűségekben – hát persze hogy nem, a legtöbb jedít három éves korától a templomban nevelik, fogalmuk sincs róla, milyen átélni a csak hírből hallott kínokat. Csak kevés eset történik, mikor egy épp ilyen sorsot átélőt emelnek fel maguk közé. – De sokakat ismerek, kik hasonló sorsban osztoztak.

Ekkor a jedi óvatosan a sith lábához emelte kézfejét, majd felhajtotta az egyik kötés szélét, mely alatt tisztán látszott a garral éles karmai által vájt seb, viszont már koránt sem tűnt olyan súlyos sérülésnek, mint korábban.

- Szépen gyógyul, már attól félttem, hogy üszkösödni kezd, – ami egyet jelentene Aleya számára a lába elvesztésével – de már látom, hogy nem lesz gond. Napokon belül talpra állhatsz majd – ekkor a kötést gondosan az eredeti állapotába helyezte, majd ismételten arcához emelte tekintetét. – Lyn vagyok, téged hogy hívnak?

Különös volt Aleya számára szembesülni a tudattal, miszerint épp a még fél évvel ezelőtt bebörtönzött jedik egyikével sodorta közös ösvényre a sors, kit szó nélkül kivégzett volna, ha Travis nem vélekedik másképpen. Még jó, hogy így alakultak az események.

- Selena – felelte a Sith. A név, melyre még gyermekkorában hallgatott most tökéletes volt számára, hogy ismét felvehesse, ha csak pár röpke nap erejéig is. Hiszen mikor kitalálta az Aleya nevet még mindig szökött rabszolgaként volt regisztrálva korábbi megnevezése. Tehát még akkor sem bukik majd le, ha Lyn kutakodni kezdene igaza után.

- Pihenj csak – közölte, majd felegyenesedett mellőle és finom léptekkel közeledett a pilótafülke felé, nem akarta zavarni pihenését, hogy mihamarabb felépülhessen. A megszokott hozzáállás volt ez egy jeditől, kik oly kedvesek az ilyesfajta helyzetekben, ha olyasvalakiről van szó, kitől nem kell félteniük létüket. Bezzeg, ha tudná, hogy valójában egy Sith nagyúr hever hajóján, most gondolkodás nélkül oltaná ki életét.

És volt az, ami nem volt rendjén ebben a korban, ahogyan minden eddigi korban. Ez volt az, amin Travis kezdettől – még Lizara halála előtt – változtatni szeretett volna, amiért eredetileg szítani akarta hadjáratát, hogy egyszer és mindenkorra véget vethessen az eonokon át folyó öldöklésnek. Hogy végre egyik fél képviselőjének se kelljen féltenie a puszta életét, valahányszor szembe találják egymást útjaik folyamán.

- Várj! – szólt utána a Sith, még egy valamit tudnia kell, mielőtt ismét álomra hajthatná a fejét. Lyn pedig megtorpant ennek hallatán és kíváncsian irányozta felé kék szemeinek kedves pillantását. – Hová megyünk?

- A Coruscantra, épp eligazításra indultam a Templomhoz, mikor fogtam a vészjelzésedet. Kész csoda, hogy még időben rátaláltam. Ha három nap elteltével oda értünk gondoskodom róla, hogy a gondodat viseljék, jó életed lesz ott. Biztosan jobb az eddiginél – ez nem is hangzott olyan rosszul Aleya számára, hiszen még előle is képes volt elfedni igazi valóját, könnyedén meghúzhatná magát a főváros betondzsungeljei közt.

Új életet kezdhetne távol a háborútól, a folytonos életveszélytől, Travis haragjától, aki biztosan nem hagyná szó nélkül, hogy csak úgy visszavegye korábbi helyét, nem a Sluis Vanon törtétek után. Mostanra már biztosan megtanulta nélkülözni a szakértelmét. Azonban megint itt volt az a bizonyos hang, a lelkében lakozó sötétség hívószava.

Bosszút kellett állnia a törtétekért.

Három sztenderd nap nem számított túl hosszú időnek, különösen számára nem, olyan gyorsan repült az idő, oly gyorsan forgott annak kereke. Út közben Lyn sokat foglalkozott vele, legjobb tudása szerint próbálta kezelni egyre gyorsuló ütemben javuló sérüléseit, de még ennek tapasztaltán sem fogott gyanút, még egy jedihez képest is ostoba volt.

Beszélgéseik folyamán Aleya – ideiglenesen Selena – olyan tökéletesen szötte történeteit és játszott a szökött szolgálány szerepét, hogy néha úgy érezte, hogy ő maga is elhinné a helyében. Bár ő legszívesebben halálra sújtotta volna Lynt az Erő viharzó szikrái záporának segítségével, ahányszor csak hozzá szólt, vagy felé közeledett. De azt el kellett ismernie, hogy igyekezett, sőt, törődött vele. Szülei halála óta először esett meg, hogy bárki is önzetlenül viselte a szívén sorsát. És épp egy jedi, Rendje esküdt ellensége volt az.

Viszont kénytelen volt beletörődni a helyzetébe, még talpra sem tudott állni, esélye sem lett volna ez képzett lovaggal szemben. Legalább is a harmadik nap reggeléig, amikor is egy különös érzés járta át testét ébredése közepette, melyet már hónapok óta nem érzett. Ugyanis megszűnt a levertség, a szinte elviselhetetlen fájdalom, ismét kipihenten ébredt.

Ismét átlátta a helyiséget övező Erő minden finom rezdülését, tisztán látta térben és időben egyaránt szerteágazó ösvényeit. Érezte Lyn jelenlétét a szomszédos kabinban, a benne rejlő Erő mértékével egyetemben, a már több mint egyértelmű különbségnek köszönhetően szinte belelátott testébe, érzete szívverését, finom kezeinek ügyködését.

Visszanyerte az erejét, épp a legjobbkor.

Nem is habozott túlzottan, azonnal a padló fémes ötvözetére tette lábait, majd egy még elviselhető fájdalomérzet kíséretében ismét felegyenesedett, majd kezébe vette az idő közben helyrehozott fényszabljáját, – mint kiderült, ez nem is volt olyan nagy ördögösség a megfelelő pótalkatrészekkel rendelkező útitársa számára – s egy darabig botladozó, de később már szelíd, sima léptekkel suhant át a szomszédos helységbe.

- Selena? – fordította felé Lyn meglepetten szemeinek ártatlan tekintetét. – Ilyen hamar, hogyan...? – ekkor minden világossá vált számára. A vörös kristály által táplált fénykard, a fekete, szakadt öltözet, a hegesedett sebhely, a fájdalmas tény, hogy nem tud beletekinteni Aleya elméjébe. Mindössze három napba tellett neki, hogy rájöjjön, egy sith életét mentette meg aznap, mikor Wayland zöldellő világára érkezett.

Aki most nem akart túl sokat teketóriázni, azonnal kibontotta fénykardja vörösesen izzó pengéjét, melynek megjavításával Lyn oly sokat fáradozott, hogy a Fővárosba érve az eladásával juthasson némi összeghez, mellyel már új életet kezdhetne. De most nem volt ideje ezen elmélkednie, azonnal felugrott székéről, majd aktiválta kékesen ragyogó fényszabljáját, és lelkéből kizárva félelmét emelte maga elé pengéjét.

- Dobd el a kardod, jedi! – förmedt rá Aleya fenyegetően, újfent sárgásan izzó szemeinek ádáz pillantása közepette. – Akkor gyors halálot les, ígérem – viszont előre tudta ellenfele választát, arra felkészülendően lépett most közelebb a jedihez. A szűkös helyiség tökéletes küzdőtérül szolgál majd, keveset kell majd ugrálnia.

- Inkább a halál! – vágta rá Lyn dacosan, miközben bátran lépett a sith elé, készen az előtte állókra. Hisz tudta, hogy nem lesz ellenfél Selena számára, még sérülései mellett is túl nagy volt benne az Erő, a kicsiny hajót szinte átjárta sötét oldal, ezt mostanra már tisztán érezte.

Nem meglepő módon a sith kezdte a párbajt, heves kardcsapásokkal sújtva ellenfelét, aki sok éve vívott ugyan, mégis alaposan megszenvedett Aleya ezen egyszerű mozdulatsoraival, melyek végén már jól ismerte Lyn határait, könnyedén meg tudta választani taktikáját, amely ha nem is a legeredményesebb, de kétségkívül a legszórakoztatóbb volt számára.

Az nagy erejű, haraggal és gyűlölettel teli csapások igen hamar kifárasztották ellenfelét, kinek minden figyelmét lekötötte a helyiségben egyre csak cikázó pengék mozgása, s mikor azok dühödten egymásnak feszültek megannyi izzó szikra hányása közepette elérkezettnek látta az időt a következő lépéshez. Hiszen már látta Lyn szemein, érezte lelkében, hogy alig tudja feltartani a sith által alig fél erőből felé tolt pengét.

Már most, egy könnyed rántással kicsavarhatta volna kardját kék kezei közül, majd szabadíthatta meg volna valamennyi végtagjától és csaphatta volna le fejét beteg szórakozása közepette, de az túl könnyű lett volna. Inkább hátra szökellt majd egy jókora erőlkéssel sújtotta ellenfelét, melyet az a sajátjával próbált meg ellensúlyozni, sikertelenül. Így is olyan iszonyatos erővel vágta a helyiség falához ellenfele, hogy azonnal eszméletét veszítette.

- Milyen kár – jelentette ki Aleya fennhangon, miközben elkobozta Lyn fényszabljáját, majd az övére csatolta azt egy laza mozdulattal. Innentől már nem volt nehéz dolga, már semmi sem állt az útjába, hogy bosszút állhasson.

Ahogy teltek az órák mégsem tudott oly könnyedén véget vetni a jedi életének, mint azt korábban eltervezte. A sötét énje most hiába sorolta volna az egyre csak hívogatóbbnak tűnő lehetőségek egész sokaságát, melyekkel a nélkül intézhetné el egyszer és mindenkorra, hogy ténylegesen megölné, most merőben más megoldást választott.

- Mikor fogsz megölni? – hangzott a kérdés Lyn ajkai közül remegő hangja kíséretében, ugyan meglepő módon nem volt megkötözve, vagy bármilyen formában korlátozva mozgása, de nem találta a helyén fénykardját. Már tudta, hogy nem az ő kezei közt van a sorsa.

- Nem foglak megölni – hangzott a meglepő válasz egy mély sóhajtás kíséretében. A sith még csak a szemébe sem nézett elhangzásukkor, annyira szégyellte kimondásukat.

- Akkor mit akarsz tenni velem? – Lyn egyáltalán nem örült meg ennek hallatán, a sith ezerszer rosszabb dolgokat is tartogathat számára a halálnál. Az ő sejtése az volt, hogy Travis színe elé viszi, ahol aztán Reához hasonló módon teszik a sötét oldal rabjává – még mindig azt hitték, hogy ez véget nem érő kínzással és bántalmazással történt.

- Nos, az első ötletem az volt, hogy kivájom a szemedet és Nar Shadaara viszlek, ahol egy régi ellenségem gondjaira bízlak – a huttéra, ki legyilkoltatta családját. – De amint „láthatod”, – és ez volt most a kulcsszó, hiszen Lyn tisztán látta környezetét kékesen fénylő szemeivel – meggondoltam magam, és lenne egy ajánlatom számodra.

- És mi lenne az? – eközben a twi'lek a hátát kezdte tapogatni kezével, melybe éles fájdalom hasított, amint finom bőrének zúzódásaihoz ért, melyek a fallal való meglehetősen agresszív és erőteljes találkozásakor keletkeztek.

- Én mondtam, hogy dobd el kardod – közölte Aleya most már felé irányozva sárgásan izzó szemeinek tekintetét. – Kiteszlek Coruscanton és úgy teszünk, mintha ez meg sem történt volna. Sajnos most szükségem van a hajódra és én csak nehezen tudok hozzájutni egyhez errefelé, de te biztosan találsz majd egy másikat – onnantól már könnyű dolga lesz, féktelen bosszúvágyának köszönhetően már a galaxis térképre pillantva is tisztán érzi Darth Sevalis jelenlétét. Napok alatt rátalál majd, és akkor végre elégtételt vehet.

- Elfogadom – vágta rá kis gondolkodás után. – De nem értem, mégis miért? – hiszen egy sithtól meglehetősen új keletű dolognak számított bárki életének is megkímélése.

- Megmentetted az életemet, mikor már mindenki a halálokat akarta, kiket ismertem. És ezt sosem tudom majd kellő képpen megköszönni. Az már a legkevesebb, hogy életben hagylak – felelte Aleya most kedvesen, oly sok év óta először a benne lakozó jó hangját követte elméjében, s egyáltalán nem bánta meg azt.

- És mi lesz, ha ismét keresztezik egymást ösvényeink?

- Reménykedjünk, hogy az a nap sosem jön el...

Darth Raven